

Λουτρό των Αέρηδων

ΥΠΕΡΙΔΡΩΣΗ Ιδρώνοντας μαζί

Μουσείο Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού
ATOPOS cnc x Γραφείο των Υδάτινων Κοινών

Museum of Modern Greek Culture
ATOPOS cnc x Office of Hydrocommons

HYPERHIDROSIS Sweating Together

Bath House of the Winds

ΥΠΕΡΙΔΡΩΣΗ Ιδρώνοντας μαζί

HYPERHIDROSIS Sweating Together

03.05–
04.08.2025

Σχετικά

Το Λουτρό των Αέρηδων είναι το μόνο από τα δημόσια λουτρά της Αθήνας που σώζεται μέχρι σήμερα. Βρίσκεται κοντά στη Ρωμαϊκή Αγορά και στο Ρολόι του Κυρρήστου. Χρονολογείται στην πρώιμη οθωμανική περίοδο και λειτουργούσε ως λουτρό μέχρι το 1965. Η αρχιτεκτονική και μορφολογική ιδιαιτερότητα του κτίσματος, η ανάγκη διάσωσης και απόδοσής του στο ευρύ κοινό οδήγησαν στη νέα μουσειακή του χρήση. Από το 1998 –οπότε και ολοκληρώνεται η αποκατάστασή του– υπάγεται στην αρμοδιότητα του Μουσείου Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού, που έχει την ευθύνη για τη λειτουργία του ως μουσείο με θέμα την καθαριότητα, τη φροντίδα και τον καλλωπισμό του σώματος σε διαχρονική θεώρηση. Σήμερα στους χώρους του Λουτρού φιλοξενούνται περιοδικές εκθέσεις, μουσικές και θεατρικές παραστάσεις και άλλες εκδηλώσεις, καθώς και εκπαιδευτικά προγράμματα. Ο μνημειακός χαρακτήρας του χώρου γίνεται το πλαίσιο, η αφορμή και η έμπνευση για ενδιαφέρουσες καλλιτεχνικές δράσεις και αισθητικές εμπειρίες.

Ο ΑΤΟΠΟΣ cvc ιδρύθηκε το 2003, είναι ένας μη κερδοσκοπικός πολιτιστικός οργανισμός που επικεντρώνεται στο ανθρώπινο σώμα και το ένδυμα, αντλώντας έμπνευση από την έννοια του «άτοπου» – του παράξενου και εκκεντρικού. Έχει συνεργαστεί με φορείς και ιδρύματα όπως η Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας, η Εθνική Λυρική Σκηνή, το Μουσείο Μπενάκη, η documenta 14, το ModeMuseum, το National Museum of Norway, το MUDAM και το 21_21 Design Sight. Το Γραφείο των Υδάτινων Κοινών είναι μια επιμελητική πλατφόρμα που εξετάζει κρίσιμα περιβαλλοντικά ζητήματα που επηρεάζουν τη Μεσόγειο Θάλασσα μέσα από ένα οικοφεμινιστικό πρίσμα και με επίκεντρο το νερό και το σώμα. Το Γραφείο των Υδάτινων Κοινών πραγματοποιείται κατόπιν πρόσκλησης του καλλιτεχνικού διευθυντή του ΑΤΟΠΟΣ cvc Βασίλη Ζηδιανάκη στην ανεξάρτητη επιμελήτρια Ελένη Ρήγα, στο πλαίσιο του #OccupyAtopos και Atopos Unbound.

About

The Bath House of the Winds is the only surviving public bath house in Athens. It is located near the Roman Agora and the Tower of the Winds. Dating back to the early Ottoman period, it functioned as a bath house until 1965. The architectural and morphological uniqueness of the building, along with the need for its preservation and accessibility to the public, led to its new role as a museum. Since 1998, when its restoration was completed, it has been under the jurisdiction of the Museum of Modern Greek Culture, which is responsible for its operation as a museum focusing on cleanliness, body care, and grooming throughout history. Today, the bath house hosts temporary exhibitions, musical and theatrical performances, as well as other events and educational programs. The monument's historical character serves as a setting, inspiration, and stimulus for engaging artistic activities and aesthetic experiences.

ATOPOS cvc, founded in 2003, is a non-profit cultural organization focused on the human body and garment, drawing inspiration from the concept of the “atopos” – the strange and the eccentric. It has collaborated with institutions such as the National Library of Greece, the Greek National Opera, the Benaki Museum, documenta 14, ModeMuseum (MoMu), the National Museum of Norway, MUDAM, and 21_21 Design Sight. The Office of Hydrocommons is a curatorial platform that examines critical environmental issues affecting the Mediterranean Sea from an ecofeminist perspective, with a focus on water and the body. The Office of Hydrocommons is presented at the invitation of ATOPOS cvc's artistic director, Vassilis Zidianakis, to independent curator Eleni Riga, as part of #OccupyAtopos and Atopos Unbound.

Μία εικαστική συνάντηση Μνημείου και σύγχρονης τέχνης

Στο Λουτρό των Αέρηδων, Μνημείο οθωμανικών χρόνων που περικλείει μνήμες και αισθήσεις αιώνων, το Μουσείο Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού και ο φορέας σύγχρονου πολιτισμού ΑΤΟΠΟΣ cvc x Γραφείο των Υδάτινων Κοινών παρουσιάζουν την έκθεση *Υπερίδρωση: Ιδρώνοντας μαζί*.

Το Λουτρό των Αέρηδων συνιστά έναν ιδιαίτερο χώρο πολιτισμικών συγκλίσεων, ένα διαχρονικό σημείο συνάντησης ανθρώπων και πολιτισμών, έναν χώρο καθαρμού και χαλάρωσης των σωμάτων και των ψυχών, που μέσα από τη σύγχρονη μουσειακή του χρήση διαμορφώνει ένα πλαίσιο επικοινωνίας με το κοινό, με βασικά στοιχεία την αρχιτεκτονική και την ιστορική του συνέχεια.

Το Μνημείο του Λουτρού ως χώρος καθαρισμού και περιποίησης του σώματος, ως κέντρο επικοινωνίας και συναντήσεων, συνύπαρξης διαφορετικών φυλών, θρησκευμάτων, κοινωνικών ομάδων και τάξεων, κατεχοχίτην χώρος κοινωνικής συναναστροφής και ψυχαγωγίας και ζωτικό σημείο αναφοράς της πόλης, ανάγεται σε δομικό και ιδεολογικό κέλυφος που συνδιαμορφώνει την εικαστική έκθεση *Υπερίδρωση: Ιδρώνοντας μαζί*.

Η θεματική της υπεριδρώσεως ως διαδικασίας με κοινωνικό και οικολογικό ενδιαφέρον, προεκτάσεις και συμφραζόμενα που αναδεικνύουν τις λεπτές ισορροπίες που διέπουν τόσο την ανθρώπινη κοινωνία όσο και το φυσικό περιβάλλον, συνδιαλέγεται με το Μνημείο και συνδέεται με τα πολυσήμαντα νοήματα της λουτρικής πρακτικής, αναδεικνύοντας τη φιλοσοφία των λουτρών ως τόπους κοινωνικής συνύπαρξης και συλλογικότητας.

Η έκθεση δημιουργεί έναν ευαίσθητο διάλογο της σύγχρονης τέχνης με το Μνημείο και το πολιτισμικό φορτίο που φέρει η μακραίωνη χρήση του, ενσωματώνοντάς το σε μια σύγχρονη καλλιτεχνική αφήγηση. Τα εικαστικά έργα συσχετίζονται συμβολικά με το τελετουργικό της διαδικασίας του λουτρού –όπου συντελούνται πολυεπίπεδες και πολυσύνθετες πολιτισμικές διεργασίες σε κοινωνικό επίπεδο, με έμφαση στη συνάντηση, τη συνύπαρξη και την αποδοχή του άλλου– και εντάσσονται στον χώρο σε μια γόνιμη συνάντηση Μνημείου και σύγχρονης τέχνης, έργων και ιδεών, γεννώντας ενδιαφέρουσες αισθητικές εμπειρίες και προκαλώντας προβληματισμό και ερωτήματα σχετικά με τις προκλήσεις που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι κοινωνίες σε κατάσταση «υπερίδρωσης», όταν δηλαδή οι φυσικές ισορροπίες διαταράσσονται.

Στο πλαίσιο της αντίληψης για την ένταξη των μνημείων στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα, όπου τα ίδια τα μνημεία γίνονται φορείς επίκαιρων συμβολισμών και εννοιών, παρουσιάζουμε μία διαφορετική έκθεση που απαντά σε πολλαπλές αναγνώσεις που αφορούν τις προκλήσεις και τους ρόλους που καλούνται να διαδραματίσουν τα μουσεία σήμερα, ως ζωντανοί πολιτιστικοί οργανισμοί που αφουγκράζονται τα συνεχώς μεταβαλλόμενα περιβαλλοντικά δεδομένα.

Έλενα Μελίδη

Διευθύντρια του Μουσείου Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού

An Artistic Encounter Between a Monument and Contemporary Art

At the Bath House of the Winds, an Ottoman-era Monument steeped in memories and sensations of centuries past, the Museum of Modern Greek Culture and the contemporary culture organization ΑΤΟΠΟΣ cvc x Office of Hydrocommons present the exhibition *Hyperhidrosis: Sweating Together*.

The Bath House of the Winds stands as a unique space of cultural convergence, a timeless meeting point of people and civilizations, a place of purification and relaxation for both the body and the soul. Through its modern museological function it creates a dialogue with the audience; with its architecture and historical continuity serving as fundamental elements of this interaction.

As a site dedicated to bodily cleansing and care, the bath house historically functioned as a center of communication and gathering, a place where different ethnicities, religions, social groups, and classes co-existed. It was primarily a space of social interaction and entertainment, a vital landmark within the urban fabric. Today, this historical structure serves as both a physical and ideological vessel for the artistic exhibition *Hyperhidrosis: Sweating Together*.

The concept of hyperhidrosis, explored in the exhibition, extends beyond its physiological implications to address broader social and ecological concerns. It engages in a dialogue with the Monument itself, intertwining with the rich symbolic meanings of bathing traditions. The exhibition underscores the bath house's historical role as a space of communal experience and co-existence.

Through contemporary artistic expression, the exhibition fosters a sensitive conversation with the Monument and its cultural legacy, integrating it into a modern artistic narrative. The artworks symbolically connect with the ritualistic nature of bathing – a practice that has historically facilitated complex cultural exchanges on a societal level, emphasizing encounter, co-existence, and acceptance of the 'other.' Within this setting, a dynamic interplay unfolds between heritage and contemporary art, between artistic creations and conceptual ideas. The exhibition cultivates profound aesthetic experiences while prompting reflection on the challenges societies face in states of 'hyperhidrosis' – that is, when natural and social equilibriums are disrupted.

In alignment with the evolving role of monuments in contemporary society – where they become bearers of current symbolism and meaning – this exhibition offers a multidimensional interpretation of the challenges and responsibilities museums face today. As living cultural institutions, museums must remain attuned to the ever-changing environmental and social landscapes, responding dynamically to the present.

Elena Melidi

Director of the Museum of Modern Greek Culture

Υπερίδρωση: Ιδρώνοντας μαζί

Η ομαδική έκθεση *Υπερίδρωση: Ιδρώνοντας μαζί* εξετάζει την εφίδρωση ως βιολογική και συμβολική διαδικασία, αναδεικνύοντας τις ευαίσθητες ισορροπίες που διέπουν την ανθρώπινη κοινωνία και το φυσικό περιβάλλον. Μέσα από αυτή την πρωτότυπη μεταφορά, τα έργα συνδιαλέγονται με το Μνημείο του Λουτρού των Αέρηδων, αναδεικνύοντας τη φιλοσοφία των οθωμανικού λουτρού ως πρότυπου κοινωνικής και περιβαλλοντικής οικολογίας και συμπεριληψής, όπου το σώμα και η κοινότητα συνυπάρχουν σε έναν διαρκή κύκλο φροντίδας και ανθεκτικότητας.

Η εφίδρωση συνδέει όλους τους ζωντανούς οργανισμούς. Το ανθρώπινο σώμα χρησιμοποιεί αυτή τη διαδικασία για τη θερμоруθμιση και την αποφυγή υπερθέρμανσης. Στα φυτά, η διαπνοή ρυθμίζει το νερό και τη θερμότητα. Η NASA αναφέρεται σε αυτή τη διαδικασία ως «ιδρώτα» των φυτών, στο πλαίσιο της έρευνας ECOSTRESS, που μελετά τη θερμική ανταπόκριση των φυτών και την ανθεκτικότητά τους στη ζέση και στην έλλειψη νερού. Αυτή η κοινή διαδικασία αποκαλύπτει τη βαθιά αλληλεξάρτηση όλων των οργανισμών και υπογραμμίζει την ανάγκη για τη διατήρηση της φυσικής ισορροπίας. Όταν αυτές οι ρυθμιστικές διαδικασίες διαταράσσονται – από περιβαλλοντικές αλλαγές και από ανθρωπογενείς παρεμβάσεις – οι κοινωνίες μας αντιμετωπίζουν νέες προκλήσεις. Σήμερα η τεχνητή νοημοσύνη απαιτεί τεράστιες ποσότητες νερού για την ψύξη των υποδομών της, ακολουθώντας μια διαδικασία παρόμοια με την ανθρώπινη εφίδρωση. Ωστόσο αυτή η συνεχής αποστράγγιση των φυσικών πόρων περνά συχνά απαρατήρητη στις συζητήσεις για τη βιωσιμότητα, παρότι συμβάλλει στην επιδείνωση των περιβαλλοντικών και κοινωνικών ανισοτήτων.

Τα οθωμανικά λουτρά προσφέρουν ένα διαφορετικό παράδειγμα εφίδρωσης – μια διαδικασία που συνδέεται με την υγεία, τη φροντίδα και τη συλλογικότητα. Εκεί η σωματικότητα γινόταν μέσο κοινωνικής διαπραγμάτευσης, δημιουργώντας έναν κοινό τόπο φροντίδας. Η έκθεση βασίζεται σε αυτή την παράδοση, διερευνώντας τον ιδρώτα όχι μόνο ως φυσικό φαινόμενο, αλλά και ως πολιτικό σχόλιο για τις σχέσεις μεταξύ ατόμου και κοινωνίας, ανθρώπου και περιβάλλοντος, βιολογικού και τεχνητού.

Εμπνευσμένη από τη θεωρία του «sweaty concept» της Sara Ahmed (*Living a Feminist Life*, 2017) – μια ιδέα που ενσωματώνει την προσπάθεια, την αλλαγή και τη μεταμόρφωση – η έκθεση ανοίγει έναν διάλογο γύρω από την έννοια της ισορροπίας. Σε έναν κόσμο όπου οι φυσικοί πόροι εξαντλούνται, ενώ οι κοινωνικές και τεχνολογικές εντάσεις αυξάνονται, τίθενται ποικίλα ερωτήματα: Πώς μπορούμε να διατηρήσουμε την ισορροπία μεταξύ ανθρώπων, φυτών και μηχανών; Τι σημαίνει να «ιδρώνουμε μαζί»; Ποιες κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις αποκτά η εφίδρωση ως συλλογική εμπειρία;

Μέσα από τα έργα της Ιλεάνας Αρναούτου, της Ελένης Μπαγάκη, της Μάρθας Παναγιωτοπούλου, του Μάριου Σταμάτη, της Ηλέκτρας Σταμπούλου, του Πάνου Χαραλάμπους, της Δέσποινας Χαριτωνίδη και της Sarah Ettlinger ο ιδρώτας μεταμορφώνεται σε εικαστική γλώσσα.

Ελένη Ρήγα & Βασίλης Ζηδιανάκης
ΑΤΟΠΟΣ cvc x Γραφείο των Υδάτινων Κοινών

Hyperhidrosis: Sweating Together

The group exhibition *Hyperhidrosis: Sweating Together* explores sweating as both a biological and symbolic process, highlighting the fragile balances that govern human society and the natural environment. Through this original metaphor, the exhibition creates a dialogue with the Monument of the Bath House of the Winds, drawing attention to the philosophy of the Ottoman public bath as a model of social and environmental ecology and inclusion, where the body and the community co-exist in an ongoing cycle of care and resilience.

Sweating connects all living organisms. Through this basic thermoregulatory function, the human body avoids overheating, while in plants, the corresponding process, transpiration, helps manage water and heat. It's no coincidence that NASA refers to this process as the “sweat” of plants in its ECOSTRESS research, which examines how plants respond to heat and water scarcity. This shared function reveals the deep interdependence of all organisms and underscores the need to maintain a delicate balance in nature. When these regulatory processes are disrupted – whether due to climate change or human interventions – societies face new challenges. Today, artificial intelligence requires vast amounts of water to cool its infrastructure, following a process similar to human sweating. However, this constant draining of natural resources often goes unnoticed in sustainability discussions, even though it contributes to worsening environmental and social inequalities.

The Ottoman baths offer a different example of sweating – a process connected to health, care, and collectivity. In these spaces, corporeality became a means of social negotiation, creating a shared place of care. This tradition informs the exhibition, which explores sweat not only as a natural phenomenon but also as a political commentary on the relationships between individuals and the society, humans and the environment, the biological and the artificial.

Inspired by Sara Ahmed's “sweaty concept” (*Living a Feminist Life*, 2017) – an idea that sweats, embodies effort, change and transformation – the exhibition opens a dialogue around the concept of balance. In a world where natural resources are depleting, while social and technological tensions are increasing, following questions arise: How can we maintain balance between humans, plants and machines? What does it mean to “sweat together?” What social and political dimensions does sweating acquire as a collective experience?

Through the works of Ileana Arnaoutou, Eleni Bagaki, Panos Charalambous, Despina Charitonidi, Sarah Ettlinger, Martha Panagiotopoulou, Marios Stamatias, and Elektra Stampoulou, sweat is transformed into an artistic language.

Eleni Riga & Vassilis Zidianakis
ΑΤΟΠΟΣ cvc x Office of Hydrocommons

Οδηγός της έκθεσης

* Συνοδεύεται από σχεδιάγραμμα

1

Με την είσοδο στο Λουτρό των Αέρηδων το κοινό έρχεται αντιμέτωπο με τα μαλακά γλυπτά από λάτεξ της Δέσποινας Χαριτωνίδη – απομεινάρια της περφόρμανς διάρκειας με τίτλο *Υποδόριο*, κατά την οποία η καλλιτέχνη ντύνει όλες τις επιφάνειες του εργαστηρίου της με λάτεξ, ενώ στη συνέχεια το αφαιρεί σταδιακά μέχρι το στούντιο να επανέλθει στην αρχική του κατάσταση. Το λάτεξ, υλικό που εδώ εμφανίζεται ως υβριδικό δέρμα, φέρει εγγενείς βιολογικές και τεχνολογικές ιδιότητες. Η απαλή του υφή, η ελαστικότητα και η απόχρωσή του αναπαράγουν την αίσθηση του ανθρώπινου δέρματος. Ωστόσο πρόκειται για ένα βιοδιασπώμενο υλικό φυτικής προέλευσης, έναν γαλακτώδη χυμό που ρέει από τα καουτσουκόδενδρα. Η γλυπτική εγκατάσταση και το οπτικοακουστικό έργο της Χαριτωνίδη λειτουργούν ως μια εμβύθιση σε ένα σώμα – ανθρώπινο, φυτικό, τεχνολογικό. Το λάτεξ καθιστά το μέσο ανάδυσης και διάλυσης του ορίου ανάμεσα στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, στο προστατευμένο και στο εκτεθειμένο, στο ιδιωτικό και στο δημόσιο.

2, 8

Οι πίνακες της Sarah Ettlinger, που απεικονίζουν γυναικεία λουτρά στη Βρετανία, τη χώρα καταγωγής της, αναδεικνύουν τη σημασία των χώρων αποκλειστικά για γυναίκες ως καταφύγια ασφάλειας και αλληλεγγύης. Όπως τα οθωμανικά λουτρά λειτουργούσαν ως τόποι κοινωνικής αλληλεπίδρασης και σωματικής ανανέωσης, η Ladies' Pond προσέφερε στις γυναίκες του Λονδίνου έναν προστατευμένο χώρο κολύμβησης από το 1925, μετά από χρόνια διεκδικήσεων. Ωστόσο, το 2019, η πολιτική αυτοπροσδιορισμού φύλου του City of London Corporation ανέδειξε νέες προκλήσεις γύρω από τα δικαιώματα και τις ανάγκες των γυναικών, φέρνοντας στο προσκήνιο τη συζήτηση για την έννοια του ασφαλούς χώρου και την ανάγκη για πλήρη ένταξη όλων των θηλυκοτήτων. Η παράδοση των λουτρών καταδεικνύει τη σημασία αυτών των χώρων ως καταφυγίων από κοινωνικούς περιορισμούς και σημεία θεραπείας. Ωστόσο, ακόμα και σε αυτούς τους προστατευμένους χώρους, οι διαδικασίες αποκλεισμού παραμένουν.

Exhibition Guide

* Accompanied by Exhibition Plan

1

Entering the Bath House of the Winds, the visitors are confronted with the soft latex sculptures by Despina Charitonidi – remnants of her durational performance *Ipodorio*, which involved the complete covering of the artist's studio with latex, followed by its gradual stripping away. Latex, presented here as hybrid skin, holds inherent biological and technological properties. Its soft texture, elasticity, and hue evoke the sensation of human skin. However, it is a biodegradable material of plant origin, a sap flowing from the depths of trees. Charitonidi's installation and audiovisual work thus function as an immersion into a body – be it a human, a technological or a vegetal one. Latex becomes the medium for the emergence and dissolution of a boundary between the interior and the exterior, the protected and the exposed, the private and the public.

2, 8

The paintings of Sarah Ettlinger, depicting women's baths in Britain, her country of origin, highlight the importance of women-only spaces as sanctuaries of safety and solidarity. Just as Ottoman baths served as places for social interaction and physical renewal, the Ladies' Pond has provided a protected swimming space for women in London since 1925, following years of advocacy. However, in 2019, the gender self-identification policy of the City of London Corporation raised new challenges regarding the rights and needs of women, bringing to the forefront the discussion of safe spaces and the need for the full inclusion of all femininities. The tradition of baths demonstrates the significance of these spaces as refuges from social constraints and sites of healing. However, even in these protected spaces, exclusionary practices persist.

3

Το έργο που δημιουργήθηκε από τον Μάριο Σταμάτη σε συνεργασία με τη χορεύτρια Σοφία Δανάη Βορβίλα, στο πλαίσιο του ARTWORKS του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος, εστιάζει στην ένταση της σωματικής εμπειρίας μέσω του χορού. Ταυτόχρονα θέτει ερωτήματα για τον εννοιολογικό και ενεργειακό αντίκτυπο της τεχνητής νοημοσύνης. Στην καρδιά του έργου βρίσκεται η σωματική υπερδιέγερση-η εφίδρωση, η κόπωση, η ρυθμική ένταση του χορού – μια φυσική διαδικασία απελευθέρωσης και μετασχηματισμού. Το σώμα, καθώς υποβάλλεται σε παρατεταμένη κίνηση, φτάνει στην οριακή κατάσταση της έκστασης: μια εμπειρία που παραδοσιακά συνδέεται με τελετουργίες, συλλογικές πρακτικές και εκφράσεις αντίστασης. Κατά τη διάρκεια της περφόρμανς του Σταμάτη υπαρξιακά ερωτήματα απευθύνονται σε μια εφαρμογή τεχνητής νοημοσύνης, σε έναν τεχνολογικό «συνομιλητή» που αναλαμβάνει ρόλους παραδοσιακών πηγών καθοδήγησης, όπως ο Θεός, η κοινότητα ή ο εσωτερικός διάλογος.

4

Στο πλαίσιο της *υπερίδρωσης*, το έργο της Δέσποινας Χαριτωνίδη διερευνά την ανισορροπία των συστημάτων μας, αξιοποιώντας την αναλογία ανάμεσα στην ανθρώπινη εφίδρωση και τη διαπνοή των φυτών. Το γλυπτό της, ένα λουλούδι που ιδρώνει, χρησιμοποιεί τον ιδρώτα ως σύμβολο απορρόθμισης. Το λάτεξ, ένα υλικό που προέρχεται από το γαλάκτωμα των δέντρων καουτσούκ και έχει ευρεία χρήση στη βιομηχανία της ψυχαγωγίας, δημιουργεί έναν παραλληλισμό ανάμεσα στον φυσικό και τον ανθρώπινο κόσμο. Η μορφή του γλυπτού παραπέμπει σε συντριβάνι και το έργο σχολιάζει τη σχέση του τρεχούμενου νερού –στοιχείου καθαρισμού και κάθαρσης– με το Λουτρό των Αέρηδων, ενώ υπογραμμίζει το ευρύτερο, κρίσιμο ζήτημα της λειψυδρίας.

3

The work created by Marios Stamatis in collaboration with dancer Sophia Danai Vorvila, as part of ARTWORKS, Stavros Niarchos Foundation, focuses on the intensity of the physical experience through dance. Simultaneously, it questions the conceptual and energy impact of artificial intelligence. At the heart of the work lies physical overstimulation; sweating, fatigue, the rhythmic intensity of dance – a natural process of release and transformation. As the body undergoes prolonged movement, it reaches a state of ecstatic limit; an experience historically associated with rituals, collective practices, and expressions of resistance. During Stamatis's performance, existential questions are directed at an A.I. application, a technological "interlocutor" that takes on the roles traditionally occupied by God, community, or inner dialogue.

4

In the framework of *hyperhidrosis*, Despina Charitonidi's work explores the imbalance of our systems by drawing a parallel between human sweating and plant transpiration. Her sculpture, a *sweaty flower*, uses sweat as a symbol of deregulation. Latex, a material derived from rubber tree sap and widely used in the entertainment industry, creates a parallel between the natural and human worlds. The form of the sculpture alludes to a fountain and the work comments on the relationship of running water – an element of cleansing and purification – and the Bath House of the Winds, underlining the broader issue of water scarcity.

5

Η Ελένη Μπαγάκη διερευνά την αναπαράσταση των ανδρικών σωμάτων και εστιάζει στην επιθυμία ως αρχική κινητήριο δύναμη. Στο έργο της η ηδονοβλεπτική διάθεση καθορίζει τη σχέση της με τα απεικονιζόμενα σώματα και το περιβάλλον τους, δημιουργώντας μια αίσθηση ονειρικής περιπλάνησης και παρατήρησης της φύσης της επιθυμίας. Τα σώματα αυτά, που ιδρώνουν στο μεσογειακό τοπίο, αναδεικνύουν τη σχέση του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον, την απόλαυση που αντλούμε από την αλληλεπίδρασή μας με τα φυσικά στοιχεία και την ισορροπία που προκύπτει από τον ιδρώτα, υπονοώντας ενδεχομένως μια ευρύτερη, πλανητική ισορροπία. Στο πλαίσιο της έκθεσης το έργο ανατρέπει το παραδοσιακό ανδρικό βλέμμα (male gaze) που διατρέχει την ιστορία της τέχνης, ειδικά τις αναπαραστάσεις των γυναικών στα οθωμανικά λουτρά του 19ου αιώνα από δυτικούς ζωγράφους, προσφέροντας μια νέα αίσθηση ισότητας στους έμφυλους ρόλους.

6

Στο πλαίσιο του καλλιτεχνικού της έργου η Ηλέκτρα Σταμπούλου συνεργάστηκε με μια ομάδα γυναικών που έχουν βιώσει την εμπειρία της μετανάστευσης. Η εικαστικός ήρθε σε επαφή μαζί τους με τη βοήθεια του οργανισμού Μέλισσα, ενώ το έργο υποστηρίχθηκε από το Counterpoints Greece. Η οσφρητική εγκατάσταση της Σταμπούλου προκύπτει από τη συνεργασία της με αυτήν την «εφήμερη» κοινότητα και διερευνά τη φυσική οσμή του σώματος και τις κοινωνικές της συνδηλώσεις. Οι συμμετέχουσες εξοικειώθηκαν με τις μεθόδους απόσταξης και χρησιμοποιώντας ως βάση τα δικά τους (πολυ)φορεμένα ρούχα δημιούργησαν ένα «ιδρωμένο τοπίο». Όπως είναι γνωστό, το πολιτισμικό πλαίσιο μπορεί να διαμορφώσει την αντίληψη των οσμών, ενώ οι σύγχρονες κοινωνίες συχνά προάγουν την αποσμητικοποίηση. Στο ιστορικό Λουτρό των Αέρηδων, το οποίο προσφέρει φροντίδα σε γυναίκες διαφορετικών θρησκειών και εθνικότητων, το έργο αποκτά μια ξεχωριστή διάσταση, καθώς εστιάζει σε ζητήματα ασφάλειας και προσβασιμότητας απαντώντας στις σύγχρονες προκλήσεις της μετανάστευσης και του φύλου.

5

Eleni Bagaki examines the representation of male bodies, focusing on desire as the starting point. In her work, the voyeuristic attitude defines her relationship with the depicted bodies and their surroundings, creating a sense of dreamlike wandering and observation around the nature of desire. These bodies, sweating in the Mediterranean landscape, highlight the relationship between humans and the natural environment, the pleasure derived from our interaction with the natural elements, and the balance that arises from sweat, possibly referring to a broader, planetary balance. Within the context of the exhibition, the work subverts the traditional male gaze that runs through the history of art, particularly the representations of women in 19th-century Ottoman baths by Western painters, offering a new sense of equality in gender roles.

6

As part of her artistic work, Elektra Stampoulou collaborated with women; a group of individuals who have experienced migration, with whom she connected through the organization Melissa. Supported by Counterpoints Greece, Stampoulou's olfactory installation emerges from her collaboration with this "temporary" community, and explores the natural scent of the body and its social connotations. The participants became familiar with distillation methods and using their own well-worn clothes, they created a "sweaty landscape." As is widely known, cultural context can shape the perception of smells, while modern societies often promote deodorization. In the historic Bath House of the Winds, which provides care for women of different religions and origins, the work gains new dimensions, focusing on issues of safe space and accessibility in the face of contemporary challenges of migration and gender.

7

Η Μάρθα Παναγιωτοπούλου δημιουργεί μια γλυπτική εγκατάσταση από γυαλί, εμπνευσμένη από τη μόνιμη συλλογή του μουσείου και ειδικότερα από τα παραδοσιακά υποδήματα που φορούσαν οι λουόμενοι στα οθωμανικά λουτρά. Για τις γυναίκες της ανώτερης κοινωνικής τάξης αυτά τα παπούτσια δεν είχαν μόνο πρακτική αξία, καθώς προστάτευαν τα πόδια από το καυτό ή υγρό δάπεδο, αλλά και κοινωνικό συμβολισμό, καθώς υπογράμμιζαν την κοινωνική θέση και το κύρος τους. Μέσα από τα γλυπτικά έργα της η Παναγιωτοπούλου εξετάζει τη σύνθετη και εύθραυστη φύση των κοινωνικών ρόλων των γυναικών. Χρησιμοποιώντας το γυαλί, ένα υλικό που συνδυάζει την κομψότητα με την ευθραυστότητα, παραπέμπει στην πολυπλοκότητα αυτών των ρόλων και τις συνεχείς, ισχυρές πιέσεις που τους συνοδεύουν. Τα έργα της αναδεικνύουν τις αντιφάσεις που εκδηλώνονται ακόμα και σε χώρους προσβάσιμους για όλους. Η ποικιλία μεγεθών στα γλυπτά δημιουργεί μια αλληγορία για την κοινωνική και προσωπική διαφοροποίηση.

9

Ο Πάνος Χαραλάμπους ενσωματώνει στην καλλιτεχνική του πρακτική ένα επαναλαμβανόμενο υλικό μοτίβο- τα ποτήρια βεντούζας. Αναφέρεται σε αυτά ως φορείς μιας παρενδυτικής αρχιτεκτονικής, όπου το γυαλί –ένα υλικό που προέρχεται από την άμμο– μεταμορφώνεται σε μέσο σύγκρουσης και ηχητικής δόνησης. Ο Χαραλάμπους περιγράφει το ποτήρι βεντούζας ως ένα αρχαίο ιατρικό εργαλείο που μεταφορικά «ρουφάει» τα υγρά του σώματος. Η επιλογή του αντικειμένου δεν είναι τυχαία. Αντλώντας από την προσωπική μνήμη του καλλιτέχνη, σχετίζεται με παραδοσιακές και λαϊκές θεραπευτικές πρακτικές που χρησιμοποιούν τη θερμότητα. Ο Χαραλάμπους μεγάλωσε σε μια αγροτική και αλιευτική κοινότητα γύρω από τη λίμνη Αμβρακία, όπου αυτές οι πρακτικές είχαν σημαντική θέση. Η τοποθέτηση του έργου στα αποδυτήρια των γυναικών στο Λουτρό των Αέρηδων επιχειρεί να αναδείξει τις συνδέσεις ανάμεσα στην καλλιτεχνική εγκατάσταση

7

Martha Panagiotopoulou creates a glass sculpture installation inspired by the museum's permanent collection, particularly focusing on the traditional footwear worn in Ottoman baths. For women of the upper social class, these shoes served not only a practical purpose, protecting the feet from the hot or damp floor, but also had social significance, highlighting their social status and prestige. Through her sculptures, Panagiotopoulou explores the complex and fragile nature of women's social roles. By using glass, a material that combines elegance with fragility, she alludes to the complexity of these roles and the constant, powerful pressures that accompany them. Her works highlight the contradictions inherent even in spaces accessible to all. The variety of sizes in her sculptures creates an allegory for social and personal differentiation.

9

Panos Charalambous incorporates a recurring material motif in his artistic practice; cupping glasses. He refers to them as carriers of a transformative architecture, where glass – a material derived from sand – becomes a medium of conflict and sound vibration. Charalambous describes the cupping glass as an ancient medical tool that metaphorically "sucks" the body's fluids. The choice of this object is not incidental. Drawing from the artist's personal memory, it connects to traditional and folk healing practices that use heat. Charalambous grew up in a rural and fishing community around Lake Amvrakia, where such practices held significant importance. The placement of the work in the women's changing rooms in the Bath House of the Winds aims to link the art installation to the historical healing dimension of the bath as a place of social co-existence and care, where bodies of various ages co-existed, and emphasize the need to accept aging as an integral part of human existence.

και την ιστορική θεραπευτική διάσταση του λουτρού ως τόπου κοινωνικής συνύπαρξης και φροντίδας του σώματος, όπου σώματα διαφορετικών ηλικιών συνυπήρχαν, όπως και να τονίσει την ανάγκη για την αποδοχή του γήρατος ως αναπόσπαστο μέρος της ανθρώπινης ύπαρξης.

10, 12

Η εικαστική πρακτική της Ιλεάνας Αρναούτου χαρακτηρίζεται από μια ονειρική, σχεδόν υπνωτική ατμόσφαιρα που διατρέχει τα σχέδια, τους πίνακες και τα γλυπτά της. Βασικός άξονας της έρευνάς της είναι η εμπειρία του έρωτα και της απώλειας. Τα έργα της μπορούν να νοηματοδοτηθούν επίσης μέσα από το πρίσμα των αυτοάνοσων νοσημάτων και των γυναικολογικών προβλημάτων που πλήττουν δυσανάλογα την ίδια και τις νεότερες γυναίκες, αναδεικνύοντας τις έμφυλες ανισότητες που διέπουν τη σύγχρονη ιατρική γνώση, την πρόσβαση στην περίθαλψη και την κοινωνική κατανόηση του πόνου. Η καλλιτέχνης μεταφέρει την καθημερινότητα της απώλειας, της ασθένειας και της ανάπαυσης σε έναν αισθητικό και εννοιολογικό χώρο. Η παρατεταμένη παραμονή στο κρεβάτι, η αναζήτηση ζεστασιών και ανακούφισης κάτω από σεντόνια, η σωματική μνήμη του πόνου και της φροντίδας, μεταμορφώνονται σε εικαστικά αντικείμενα με υλική και συμβολική φόρτιση. Η πορσελάνη αποτελεί κεντρικό στοιχείο της εγκατάστασης της Αρναούτου, με τις φόρμες των γλυπτών να παραπέμπουν σε θερμοφόρες – αντικείμενα που συνδέονται με την καταπράυνση του πόνου μέσω της θερμότητας.

10, 12

Ileana Arnaoutou's artistic practice is characterized by a dreamlike, almost hypnotic atmosphere that permeates her drawings, paintings, and sculptures. A central focus of her research is the experience of love and loss. Her works can also be interpreted through the lens of autoimmune diseases and gynecological conditions, which disproportionately affect her and younger women, highlighting the gendered inequalities that shape contemporary medical knowledge, access to healthcare, and the social understanding of pain. The artist translates the everyday reality of loss, illness, and rest into an aesthetic and conceptual space. Extended time spent in bed, the search for warmth and relief under blankets, and the bodily memory of pain and care are transformed into visual objects with both material and symbolic weight. Porcelain is a central element in Arnaoutou's installation, with the forms of the sculptures referencing hot water bottles – objects associated with pain relief by heat.

Καλλιτέχνες/–ιδες

Η **Ιλεάνα Αρναούτου** (γεν. 1994) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει εκθέσει στην Πινακοθήκη του Δήμου Αθηναίων, στην γκαλερί Steinzeit στο Βερολίνο και στη Φωκίωνος 16 – Συλλογή Σωτήρης Φέλιος. Συνεργάζεται με την Ισμήνη Κινγκ, μαζί με την οποία έχει εκθέσει στην Artnueve στην Ισπανία. Οι δυο τους έχουν βραβευτεί από το Ίδρυμα Μαμιδάκη και την ARTWORKS. Η Αρναούτου σπούδασε στο Slade School of Fine Art, UCL.

Η **Ελένη Μπαγάκη** (γεν. 1979) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Πρόσφατες ατομικές εκθέσεις της έχουν παρουσιαστεί στο EMST (2023), στην Γκαλερί Ελένη Κορωναίου (2021, 2024), στο Radio Athènes (2018) στην Αθήνα, όπως και στην Chauffer Gallery στο Σίδνεϊ (2021). Έχει συμμετάσχει σε διεθνείς εκθέσεις και διεθνή προγράμματα φιλοξενίας καλλιτεχνών, όπως στα Luma-Arles (2024), Società delle Api (2023), Hordaland Kunstsenter (2020), Fogo Island Arts (2019), Iaspis (2018–19) και Pivô (2018). Είναι κάτοχος MA Fine Arts από το Central Saint Martins.

Η **Μάρθα Παναγιωτοπούλου** (γεν. 1991) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει λάβει υποτροφία από τον Οργανισμό Πολιτισμού και Ανάπτυξης NEON, ενώ έργα της έχουν επιλεγεί και παρουσιαστεί στη Διάσκεψη του ΟΗΕ για την Κλιματική Αλλαγή (COP26). Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή *Υδρίες*. Σπούδασε Αρχιτεκτονική στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο και είναι κάτοχος MFA από το Glasgow School of Art.

Ο **Μάριος Σταμάτης** (γεν. 1986) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι συνιδρυτής του Studio Precarity και διδάσκει στο Αμερικανικό Κολλέγιο της Ελλάδος. Το έργο του έχει παρουσιαστεί σε διάφορους χώρους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, μεταξύ άλλων στις γκαλερί Zabłudowicz Collection, Gossamer Fog, arebyte, Assembly Point, Beaconsfield (Λονδίνο), weekend, CAN (Αθήνα), Outsight (Σεούλ), Fotopub (Λιουμπλιάνα), αλλά και στο Κέντρο Μοντέρνας Τέχνης της Γενεύης. Έχει βραβευτεί από την ARTWORKS. Είναι κάτοχος του MFA Fine Art από το Goldsmiths.

Artists

Ileana Arnaoutou (b. 1994) lives and works in Athens. She has participated in many group exhibitions hosted in venues such as the Municipal Gallery of Athens, the Steinzeit Gallery in Berlin, and Fokionos 16 – Sotiris Felios Collection. She collaborates with Ismene King, with whom she has exhibited at Artnueve in Spain. The two of them have been awarded by the Mamidakis Foundation and ARTWORKS. Arnaoutou studied at the Slade School of Fine Art, UCL.

Eleni Bagaki (b. 1979) lives and works in Athens. Recent solo exhibitions were presented at EMST (2023), Eleni Koroneou Gallery (2021, 2024), Radio Athènes (2018) in Athens, and Chauffer Gallery in Sydney (2021). She has participated in international exhibitions and artist residencies, including Luma-Arles (2024), Società delle Api (2023), Hordaland Kunstsenter (2020), Fogo Island Arts (2019), Iaspis (2018–19), and Pivô (2018). She studied Fine Arts at Central Saint Martins.

Panos Charalambous (b. 1956) lives and works in Athens. He represented Greece at the 58th Venice Art Biennale (Italy, 2019) and has participated in major international exhibitions, including documenta 14 (Greece and Germany, 2017). Recent solo exhibitions were presented at CITRONNE Gallery (Athens, 2024); the Archaeological Museum of Poros (2022); and Kykladon 8 (Athens, 2014–15), for which he received the AICA HELLAS Art Critics Award.

Despina Charitonidi (b. 1991) lives and works in Athens. Her work has been presented at Cittadellarte – Fondazione Pistoletto (Italy), the Theocharakis Foundation (as part of the THF Raw exhibition program), the Temple of Poseidon in Tinos (Greece), Eins Gallery (Cyprus), and Changwon Sculpture Biennale (South Korea). She studied at the Academy of Fine Arts in Rome and the Utrecht School of the Arts.

Η Ηλέκτρα Σταμπούλου (γεν. 1987) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι εικαστικός, ερευνήτρια και υποψήφια διδακτορίσσα της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών. Η πρακτική της αναπτύσσεται γύρω από ερωτήματα σχετικά με τη διαμόρφωση αφηγημάτων και την αφηγηματική διαδικασία κατά τη διάρκεια χρονο-εξαρτώμενων δράσεων.

Ο Πάνος Χαραλάμπους (γεν. 1956) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Εκπροσώπησε την Ελλάδα στην 58η Μπιενάλε Τέχνης της Βενετίας (Ιταλία, 2019) και συμμετείχε σε κορυφαίες διεθνείς εκθέσεις όπως η documenta 14 (Ελλάδα και Γερμανία, 2017). Πρόσφατες ατομικές εκθέσεις του έχουν παρουσιαστεί σε χώρους, όπως η CITRONNE Gallery στην Αθήνα (2024), το Αρχαιολογικό Μουσείο Πόρου (2022), αλλά και στον εκθεσιακό χώρο της Κυκλάδων 8 (2014–15) – για την οποία τιμήθηκε με το βραβείο κριτικών τέχνης AICA HELLAS.

Η Δέσποινα Χαριτωνίδη (γεν. 1991) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έργα της έχουν παρουσιαστεί, μεταξύ άλλων, στο Cittadellarte – Fondazione Pistoletto (Ιταλία), στο Ίδρυμα Θεοχαράκη (στο πλαίσιο του εκθεσιακού προγράμματος THF Raw), στον Ναό του Ποσειδώνα στην Τήνο (Ελλάδα), στην Eins Gallery (Κύπρος) και στη Changwon Sculpture Biennale (Νότια Κορέα). Σπούδασε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Ρώμης και στη Σχολή Καλών Τεχνών της Ουτρέχτης.

Η Sarah Ettlinger (γεν. 1967) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έργα της έχουν παρουσιαστεί στην Ελλάδα, στην Αγγλία, στη Γαλλία, στη Σουηδία και στον Ισημερινό. Έχει συμμετάσχει σε πρωτοβουλίες καλλιτεχνών όπως το Athens ArtCore Festival (2020), το Supermarket Stockholm Independent Art Fair (2019), το ReMap II (2009) και το Where is the art?: Open Spaces (2007) – μια παράλληλη δράση της 1ης Μπιενάλε της Αθήνας. Σπούδασε στο Middlesex University και στο Liverpool University τέχνες και σχεδιασμό.

Sarah Ettlinger (b. 1967) lives and works in Athens. Her work has been exhibited in Greece, the UK, France, Sweden, and Ecuador. She has participated in art initiatives such as the Supermarket Stockholm Independent Art Fair (2019), ReMap II (2009), and Where is the art?: Open Spaces (2007) – a parallel event to the 1st Athens Biennale. She studied at the Middlesex University and holds a degree in Art and Design from the Liverpool University.

Martha Panagiotopoulou (b. 1991) lives and works in Athens. She has been awarded the NEON scholarship prize. Her work was shortlisted and included at the UN Climate Change Conference (COP26). She has published the poetry collection *Hydries*. She holds a Diploma of Architecture from the National Technical University of Athens and an MFA from the Glasgow School of Art.

Marios Stamatis (b. 1986) lives and works in Athens. He has presented his work in various venues internationally, including the Zabludowicz Collection, Gossamer Fog, Arebyte, Assembly Point and Beaconsfield in London; Outsight gallery (Seoul); Fotopub (Ljubljana); Geneva Contemporary Art Center. He has been awarded the Stavros Niarchos Foundation Artist Fellowship by ARTWORKS. He holds an MFA in Fine Art from Goldsmiths.

Elektra Stampoulou (b. 1987) lives and works in Athens. She is a visual artist, researcher, and PhD candidate at the Athens School of Fine Arts. Her practice revolves around questions concerning the formation of narratives and the narrative process during time-dependent actions.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ
Μουσείο Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού,
ΑΤΟΠΟΣ cvc x Γραφείο των Υδάτινων Κοινών

ΓΕΝΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ
Έλενα Μελίδη (Διευθύντρια του Μουσείου
Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού)

ΜΟΥΣΕΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ
ΜΟΥΣΕΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Νίκη Δάφνη (Επιμελήτρια, Τμήμα Εκθέσεων,
Επικοινωνίας και Εκπαίδευσης του Μουσείου
Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού),
Ελένη Ρήγα & Βασίλης Ζηδιανάκης
(ΑΤΟΠΟΣ cvc x Γραφείο των Υδάτινων Κοινών)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ/-ΙΔΕΣ
Ιλεάνα Αρναούτου, Ελένη Μπαγάκη,
Μάρθα Παναγιωτοπούλου, Μάριος Σταμάτης,
Ηλέκτρα Σταμπούλου, Πάνος Χαραλάμπους,
Δέσποινα Χαριτωνίδη, Sarah Ettlinger

ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
Ελένη Ρήγα & Κατερίνα Σαρρή (ΑΤΟΠΟΣ cvc x
Γραφείο των Υδάτινων Κοινών)

ΟΠΤΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ, ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
studio precarity

ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
Βιβλιοτεχνία

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ
Αλεξάνδρα Μασμανίδη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Ελεάννα Παπαθανασιάδη

CREDITS

ORGANIZATION
Museum of Modern Greek Culture,
ΑΤΟΠΟΣ cvc x Office of Hydrocommons

GENERAL COORDINATION
Elena Melidi (Director of the Museum of Modern
Greek Culture)

MUSEOLOGICAL AND
MUSEOGRAPHICAL CURATION
Niki Dafni (Curator, Department of Exhibitions,
Communication and Education of the Museum
of Modern Greek Culture),
Eleni Riga & Vassilis Zidianakis
(ΑΤΟΠΟΣ cvc x Office of Hydrocommons)

ARTISTS
Ileana Arnaoutou, Eleni Bagaki,
Panos Charalambous, Despina Charitonidi,
Sarah Ettlinger, Martha Panagiotopoulou,
Marios Stamatis, Elektra Stampoulou

ORGANIZATION, PRODUCTION EXECUTION
Eleni Riga & Katerina Sari (ΑΤΟΠΟΣ cvc x
Office of Hydrocommons)

VISUAL IDENTITY, GRAPHIC DESIGN
studio precarity

PRINTING
Vivliotechnia

PHOTO DOCUMENTATION
Alexandra Masmanidi

COPY EDITING, PROOFREADING
Eleanna Papathanasiadi

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Χώρος: Λουτρό των Αέρηδων, Κυρρήστου 8, 105 56 Πλάκα, Αθήνα

Διάρκεια: 03.05–04.08.2025

Ώρες λειτουργίας: 08:30–15:30, Τρίτη κλειστά

Επικοινωνία: 210 3244340, mnep@culture.gr

www.mnep.gr.atopos.gr

INFORMATION

Venue: Bath House of the Winds, 8 Kyrristou, 105 56 Plaka, Athens

Duration: 03.05–04.08.2025

Visiting Hours: 08:30–15:30, closed on Tuesdays

Contact: +30 210 3244340, mnep@culture.gr

www.mnep.gr.atopos.gr

ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΕΣ / ORGANIZERS



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού



Ministry of Culture
Υπουργείο Πολιτισμού

Α Τ Ο Ρ Ο Σ
CONTEMPORARY
VISUAL CULTURE

HYDROCOMMONS
OFFICE OF

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ / WITH THE SUPPORT OF



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

COUNTERPOINTS.GR

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ / OPENING SPONSORS



citrus
άρωμα μήμηξ